

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 25CoCsp/7/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2316201727
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 03. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Silvia Hýbelová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2022:2316201727.4

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Silvie Hýbelovej a členov JUDr. Ľubice Spálovej a JUDr. Petra Dumana, v spore žalobcu: Prima banka Slovensko, a.s., Hodžova 11, Žilina, IČO: 31 575 951, proti žalovanému: O. D., nar. X.X.XXXX, trvale bytom G. XXX/X, Y., zastúpenému splnomocnenou zástupkyňou P. D., bytom G. XXX/X, XXX XX Y., o zaplatenie 2.004,26 Eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Galanta zo dňa 13. marca 2019 č.k. 35C/40/2016-182, v spojení s dopĺňacím rozsudkom Okresného súdu Galanta zo dňa 16. novembra 2020 č.k. 35C/40/2016-232, takto

rozhodol:

I. Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti zamietnutia žaloby vo zvyšnej časti zmluvných úrokov m e n í tak, že žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi úrok z úveru vo výške 17,9% ročne zo sumy 2.004,26 Eur od 8.11.2013 do 10.11.2015, do troch dní od právoplatnosti rozsudku a vo zvyšnej časti zamietnutia žaloby napadnutý rozsudok p o t v r d z u j e.

II. Žalobca má voči žalovanému nárok na náhradu trov tohto konania v celom rozsahu.

o d ô v o d n e n i e :

1. Súd prvej inštancie rozsudkom napadnutým odvolaním konanie v časti istiny 649,34 Eur zastavil (výrok I.), dopĺňacím rozsudkom doplnil výrok I. a zastavil konanie aj v časti úrokov vo výške 17,9% ročne a úrokov z omeškania 8% ročne zo zastavenej istiny. Ďalej rozhodol, že žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi istinu vo výške 1.237,46 Eur spolu s úrokom 174,22 Eur, úrokom z omeškania 8,13 Eur a úrokom z omeškania vo výške 8% ročne z istiny a to z jednotlivých súm uvedených vo výroku rozsudku do zaplatenia a úrokom z omeškania vo výške 8% ročne z nezaplatených úrokov vo výške 174,22 Eur od 9.11.2013 do zaplatenia do troch dní od právoplatnosti rozsudku (výrok II.), vo zvyšnej časti zmluvných úrokov súd žalobu zamietol (výrok III.) a rozhodol, že žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi náhradu trov konania súdu prvej inštancie a odvolacieho konania v rozsahu 100% s tým, že o výške náhrady bude rozhodnuté samostatným uznesením (výrok IV.). Z odôvodnenia rozsudku vyplynulo, že žalobca sa žalobou doručenou súdu dňa 3.2.2016 domáhal na žalovanom zaplatenia istiny 2.004,26 Eur s úrokom 174,22 Eur, ktorý bol vyčíslený do predčasného zosplatenia, zaplatenia úroku z omeškania 8,13 Eur vyčísleného do dátumu predčasnej splatnosti úveru, zaplatenia úroku 17,9% ročne z nezaplatennej istiny 2.504,98 Eur od 8.11.2013 do zaplatenia a úroku z omeškania vo výške 8% ročne z nezaplatennej istiny 2.504,98 Eur a nezaplatených úrokov 174,22 Eur od 8.11.2013 do zaplatenia. Dôvodil, že na základe zmluvy zo dňa 20.11.2012 poskytol žalovanému úver vo výške 3.000 Eur, ktorý sa zaviazal splácať v pravidelných mesačných splátkach. Celý úver aj s príslušenstvom bol povinný splatiť do 10.11.2015. Žalovaný porušil svoje zmluvné povinnosti, preto bol listom zo dňa 10.10.2013 vyzvaný na predčasné splatenie poskytnutého úveru do dátumu uvedeného vo výzve. Pohľadávka žalobcu voči žalovanému ku dňu predčasného zosplatenia, t.j. 7.11.2013 predstavovala 2.747,33 Eur, z toho istina bola 2.504,98 eur, z ktorej do podania žaloby zaplatil 500,72 eur, takže istina zostala vo výške 2.004,26 eur. Súd

prvej inštancie rozsudkom zo dňa 10.10.2016, č.k. 35C/40/2016-61 uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 1.588,70 Eur s 8% ročným úrokom z omeškania od 11.11.2015 s rozpisom uvedeným vo výroku tohto rozhodnutia do zaplataenia, to všetko v pravidelných mesačných splátkach po 50 eur pod hrozbou výhody splátok. Súd konanie v časti istiny 117,46 Eur zastavil a vo zvyšnej časti žalobu zamietol. Krajský súd v Trnave uznesením zo dňa 18.7.2018, č.k. 9Co/100/2017 rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom rozsahu prvej výrokovej vety v časti splatnosti a zamietajúcom výroku, i závislom výroku o náhrade trov konania zrušil, vec mu v zrušenom rozsahu vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. V odôvodnení uviedol, že úverová zmluva obsahuje obligatórnu náležitosť v zmysle § 9 ods. 2 písm. k) zákona o spotrebiteľských úveroch, teda výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov a záver prvoinštančného súdu o tom, že predmetný úver sa považuje v dôsledku absencie tohto údaju za bezúročný a bez poplatkov, nie je opodstatnený a dôvodný. Následne žalovaný uviedol, že je ochotný dlžnú sumu splácať po 20 Eur mesačne. Musel predložiť potvrdenie o dôchodku aj dôchodku manželky, potom žalovaný dostal exekúciu, jeho manželka mala úraz, splátky boli vysoké. Dlž v súčasnosti každý mesiac splácajú vo výške 23,68 Eur, pokrývajú ho z rodinných prídavkov na dcéru. Žalovaný po vyhlásení predčasnej splatnosti realizoval úhradu nedoplatku niekoľkými splátkami, z dôvodu čoho vzal žalobca žalobu späť v časti istiny 649,34 Eur spolu s príslušenstvom a žiadal od žalovaného zaplatiť istinu vo výške 1.237,46 Eur, úrok 174,22 Eur, úrok z omeškania 8,13 Eur a úrok 17,9% ročne z nezaplataenej istiny do zaplataenia, úrok z omeškania 8% ročne z nezaplataenej istiny a z nezaplataených úrokov od 9.11.2013 do zaplataenia. Súd prvej inštancie vykonaným dokazovaním ustálil, že dňa 20.11.2012 uzavreli strany úverovú zmluvu č. 18273 na základe ktorej banka poskytla žalovanému úver vo výške 3.000 Eur s fixnou úrokovou sadzbou 17,9% ročne, výškou anuitnej splátky 108,14 Eur, s poplatkom za správu úverového účtu 1,99 Eur mesačne, termínom splatnosti prvej splátky 10.12.2012, počtom anuitných splátok 36 so splatnosťou 10. deň kalendárneho mesiaca. Konečná splatnosť úveru bola dohodnutá na 10.11.2015, výška RPMN 21,35%, priemerná RPMN 20,9% a celková čiastka, ktorú musí klient zaplatiť 3.964,68 Eur. Z prehľadu splácania započítavania splátok súd zistil, že žalovaný na splatenie úveru v období od 16.8.2016 do 15.11.2018 vykonal úhrady vo výške 649,34 Eur. Právne súd prvej inštancie vec posúdil podľa § 1 ods. 2, § 2 písm. a), b), d) Zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, podľa § 565, § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka, § 369 ods. 3 Obchodného zákonníka, § 517 ods. 2 OZ. Na základe vykonaného dokazovania mal súd preukázané, že žalovaný po poskytnutí úveru tento nesplácal riadne a včas. Opätovne súd preskúmal obsahové náležitosti úverovej zmluvy, zistil, že táto obsahuje všetky podstatné náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere v zmysle § 9 ods. 1, 2 Zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom k 20.11.2012. Žalovaný do zosplatenia úveru uhradil na istinu 495,02 Eur následne žalobca po tom, čo bol žalovaný v omeškaní so splátkami za júl, august, september 2013 pristúpil listom z 10.10.2013 k zosplateniu celého úveru a vyzval žalovaného na zaplataenie dlhu 2.747,85 Eur. Po zosplatení úveru žalovaný vykonal do 14.7.2016 úhrady vo výške 618,18 Eur a od 16.8.2016 do 15.11.2018 úhrady vo výške 649,34 Eur. V súvislosti s úhradami žalovaného vykonanými v priebehu konania súd konanie po čiastočnom späťvzati žaloby v časti o zaplataenie 117,46 Eur rozsudkom, sp.zn. 35C/40/2016-61 zastavil. V súvislosti s ďalšími úhradami vzal žalobca žalobu v časti zaplataenia sumy 649,34 Eur späť, preto súd v súlade s § 145 ods. 1 a § 146 ods. 1 CSP konanie aj v tejto časti zastavil. Následne dopĺňacím rozsudkom zastavil konanie aj v časti príslušenstva teda úrokov vo výške 17,9% ročne a úrokov z omeškania vo výške 8% ročne zo zastavenej sumy. Vzhľadom k uvedenému súd považoval návrh za dôvodný v časti uplatnenej úverovej istiny 1.237,46 Eur (pôvodne uplatnená istina 2.004,26 Eur mínus späťvzaté sumy 117,46 Eur a 649,34 Eur), v časti zosplataených a neuhradených zmluvných úrokov 174,22 Eur, úroku z omeškania 8,13 Eur ku dňu zosplatenia úveru, t.j. k 7.11.2013. Súd priznal žalobcovi z nezaplataenej úverovej istiny a zmluvných úrokov úrok z omeškania vo výške 8%, ktorý zodpovedá výške zákonného úroku z omeškania ku dňu prvého omeškania, t.j. ku dňu nasledujúcemu po predčasnej splatnosti úveru. Pokiaľ ide o splatnosť priznaných peňažných nárokov, súd uložil žalovanému povinnosť zaplatiť ich žalobcovi do troch dní od právoplatnosti rozsudku, keď nemal za preukázané splnenie predpokladov na povolenie dlhšej splatnosti v podobe splátok. Žalovaný žiadal povoliť splátky na sumu 50 Eur, neskôr 20 Eur mesačne. Táto výška navrhutej splátky nezodpovedá kritériám, ktoré treba pri rozhodovaní zohľadňovať. Nemožno od žalobcu ako veriteľa spravodlivo žiadať, aby akceptoval splácanie peňažného dlhu zo zmluvy o úvere, v ktorej si strany dohodli splátku vo výške 108,14 Eur v nových splátkach nedosahujúcich ani pätinu pôvodného záväzku a predĺženie doby vrátenia prostriedkov na neprimerane dlhý čas. V časti zmluvného úroku vo výške 17,9% ročne z nezaplataenej istiny vo výške 2.004,26 Eur od 9.11.2013 do zaplataenia s prihľadnutím na čiastkové úhrady súd návrh žalobcu ako nedôvodný zamietol. Mal za preukázané, že strany si dojednali zmluvný úrok 17,9% ako fixný do doby splatnosti úveru, ktorá bola dohodnutá ku dňu 10.11.2015. Žalobca však pristúpil k predčasnému zosplateniu celého úveru a to

k 7.11.2013. Pri predčasnom a mimoriadnom zosplatnení úveru vzniká veriteľovi nárok na jednorazové vrátenie požičanej istiny úveru vrátane úrokov kapitalizovaných ku dňu zosplatnenia úveru. Ak teda nastal stav kedy spotrebiteľ už nemá právny titul mať peňažné prostriedky u seba a tieto užívať, niet dôvodu na to, aby veriteľ inkasoval úroky, ktoré by mu patrili za stavu oprávnenej držby prostriedkov spotrebiteľom. O nároku na náhradu trov konania rozhodol podľa ust. § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 CSP, keď žalobca bol v konaní úspešný v časti uplatnenej istiny v plnom rozsahu, preto mu súd priznal náhradu trov prvoinštančného aj odvolacieho konania v rozsahu 100%.

2. Proti tomuto rozsudku súdu prvej inštancie v zákonom určenej lehote podal odvolanie žalobca a to v rozsahu proti zamietnutiu žaloby v prevyšujúcej časti, a to v časti zmluvného úroku vo výške 17,9% ročne z nezaplatennej istiny 2004,26 Eur od 9.11.2013 do zaplatenia. Žalobca má za to, že nárok na zaplatenie úroku trvá od poskytnutia peňažných prostriedkov až po ich vrátenie, teda aj po predčasnom zosplatnení. Poukázal na ust. § 502 ods. 1 a § 503 ods. 3 Obchodného zákonníka a tiež na ust. § 497 Obchodného zákonníka, pričom vychádzajúc z tohto ustanovenia obsahom záväzku dlžníka nie je vrátiť len poskytnuté peňažné prostriedky, ale aj úroky, ktoré nemožno stotožňovať s úrokmi z omeškania. Úroky sú odplatom za poskytnutie peňažných prostriedkov, predstavujú cenu úveru, dlžník ich je povinný platiť od okamihu ich reálneho poskytnutia až do okamihu ich reálneho vrátenia a to či už v lehote, alebo v omeškaní. Úrok z úveru je nárokom, na ktorý nemá vplyv omeškanie dlžníka, ktoré je skutočnosťou, ktorá zakladá vznik nových sankčných záväzkov dlžníka. Samotný vznik nároku na úrok z úveru neovplyvňuje. Žalobca poukázal aj na aktuálnu rozhodovaciu prax odvolacích súdov a to napr. na rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici, sp.zn. 43Co/23/20017, pričom citoval z odôvodnenia tohto rozsudku, ďalej poukázal na rozsudok Krajského súdu v Nitre, sp.zn. 8Co/193/2017, sp.zn. 7Co/366/2017, Krajského súdu v Bratislave, sp.zn. 8Co/138/20017, Krajského súdu v Prešove, sp.zn. 11Co/36/2018, Krajského súdu v Košiciach, sp.zn. 3Co/346/2017, Krajského súdu v Bratislave, 16Co/240/2018, 8Co/206/2018, uznesenie NS SR IV. ÚS 476/2012, pri ktorom skonštatoval, že Ústavný súd sa tu zaoberal sťažnosťou na porušenie základného práva na súdnu ochranu s konštatovaním, že v konaniach predchádzajúcich ústavnej sťažnosti súdy neporušili základné právo sťažovateľky, nevyjadril sa právny názor, ktorý by akýmkoľvek spôsobom podporoval stanovisko súdu ohľadne úrokov po zosplatnení. Žalobca tak považoval odvolanie za dôvodné, navrhol zmeniť rozsudok a vyhovieť žalobe žalobcu v plnom rozsahu.

3. Krajský súd v Tmave ako súd odvolací (§ 34 CSP) po zistení, že odvolanie podala včas oprávnená osoba - strana sporu (§ 359 a § 362 ods. 1 CSP), proti rozhodnutiu, proti ktorému je tento opravný prostriedok prípustný (§ 355 ods. 1 CSP), postupom bez nariadenia ústneho odvolacieho pojednávania preskúmal napadnutý rozsudok, ako aj konanie mu predchádzajúce v medziach daných rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379 a § 380 CSP) a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu je v podstatnej časti dôvodné, pretože rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné v napadnutej časti zmeniť.

4. Predmetom konania vedeného na súde prvej inštancie pod sp.zn. 35C/40/2016 je určenie povinnosti žalovanému zaplatiť žalobcovi nedoplatok z úverovej zmluvy uzavretej medzi stranami sporu dňa 20.11.2012 a to istinu vo výške 2.004,26 Eur, úrok 174,22 Eur (z neuhradených splátok do predčasnej splatnosti úveru), úrok z omeškania 8,13 Eur (z neuhradených splátok do predčasnej splatnosti), úrok 17,9% ročne z nezaplatennej istiny 2.504,98 Eur od 8.11.2013 do zaplatenia, úrok z omeškania 8% ročne z nezaplatennej istiny 2.504,98 Eur a nezaplatených úrokov 174,22 Eur od 8.11.2013 do zaplatenia a trov konania.

5. Predmetom odvolacieho konania je preskúmanie správnosti postupu a rozsudku súdu prvej inštancie v časti zamietnutia žaloby vo zvyšnej časti zmluvných úrokov (17,9% ročne z nezaplatennej istiny 2004,26 eur od 9.11.2013 do zaplatenia s prihliadnutím na čiastkové úhrady vykonané po 16.2.2016) a v závislom výroku o nároku na náhradu trov konania.

6. Odvolateľ odvolanie odôvodnil tým, že rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci [§ 365 ods. 1 písm. h) CSP]. Pod právnym posúdením je potrebné rozumieť činnosť súdu, pri ktorej sa zo skutkových zistení vyvodzuje právny záver a aplikuje konkrétna právna norma na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov sa jedná vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis, alebo ak aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho však interpretoval, alebo ak zo správnych skutkových zistení vyvodil nesprávny právny záver.

7. Základnou právnou otázkou, ktorú bolo potrebné riešiť v odvolacom konaní s poukazom na odvolaciu argumentáciu uplatnenú žalobcom, bola otázka existencie a výšky nároku na zaplatenie zmluvného úroku po predčasnom zosplatnení úveru.

8. Súdna prax bola dlhodobo pri riešení tejto otázky nejednotná, pričom z rozhodovacej praxe súdov pretrváva nesúlad v riešení otázky možného priznania zmluvných úrokov po predčasnom zosplatnení. Jedna kategória rozhodnutí zmluvné úroky po zosplatnení úveru nepripúšťa a priznáva len úroky z omeškania. Druhá skupina rozhodnutí kumuláciu zmluvne dohodnutých úrokov a úrokov z omeškania po predčasnom zosplatnení úveru pripúšťa. Tretia skupina rozhodnutí pripúšťa kumuláciu dohodnutých úrokov a úrokov z omeškania obmedzene, iba do výšky, akú by pri riadnom plnení povinností žalovaný na dohodnutých úrokoch zaplatil.

9. Po prvýkrát k tejto otázke okrajovo zaujal stanovisko Najvyšší súd Slovenskej republiky v uznesení sp. zn. 6 Cdo 113/2018 zo dňa 30.07.2019, keď v závere rozhodnutia upriamil pozornosť odvolacieho súdu na rozsudok Súdneho dvora v spojených veciach C-96/16 a C-94/17 zo dňa 07.08.2018, v ktorom uviedol, že cieľom úrokov z omeškania je sankcionovanie za nesplnenie povinnosti dlžníkom platiť úver v lehotách stanovených v zmluve, odradiť dlžníka od omeškania pri plnení jeho povinností a prípadne nahradiť veriteľovi škodu, ktorá mu vznikla z dôvodu omeškania s plnením peňažného záväzku, zatiaľ čo bežné úroky (úroky z poskytnutého úveru) majú naopak funkciu odplaty za poskytnutie peňažnej sumy zo strany veriteľa až do jej zaplatenia. Z týchto záverov tak vyplýva nielen záver o nároku na bežné úroky až do skutočného splatenia úveru, ale aj záver o možnosti kumulácie bežných úrokov a úrokov z omeškania.

10. Priamo k tejto otázke sa vyjadril Najvyšší súd SR vo veci sp. zn. 5 Cdo 42/2020 zo dňa 16. júna 2020, keď dospel k záveru, že v prípade vyhlásenia predčasnej splatnosti úveru veriteľovi náleží úrok z istiny vo výške, akú by pri riadnom plnení povinnosti dlžník zaplatil ako cenu peňazí. Poukázal na to, že zo žiadneho ustanovenia Obchodného zákonníka, Občianskeho zákonníka, či zákona o spotrebiteľských úveroch nevyplýva zákaz dohody účastníkov úverovej zmluvy o povinnosti dlžníka platiť úroky z úveru až do úplného splatenia úveru, pričom Obchodný zákonník, ani Občiansky zákonník, nemodifikuje moment trvania záväzku platiť úrok, ani jeho výšku v prípade omeškania dlžníka s platením úveru ani v prospech dlžníka, ani v prospech veriteľa. Za situácie, že dlžník z úverového vzťahu porušil povinnosť splácať úver, v dôsledku čoho došlo k jeho zosplatneniu veriteľom, je nutné dospieť k záveru, že neexistuje rozumný dôvod na to, prečo by dlžník nemal platiť úroky z úveru, ktoré sú odplátou za poskytnutý úver, a to vo výške, na akej sa s veriteľom dohodol. Peňažnými prostriedkami, resp. protihodnotou za nich získanou dlžník disponuje, zmluvné povinnosti porušil a z porušenia povinností profitovať nemôže, keďže zmluvné úroky sú spravidla vyššie ako úroky z omeškania. Najvyšší súd ďalej poukázal na to, že zosplatnenie je inštitút slúžiaci ochrane veriteľa, podstata úverového vzťahu a jeho existencia zostáva zachovaná, veriteľ nemá peňažné prostriedky, patrí mu za ne dohodnutá odmena, záväzok dlžníka v zmysle platenia dohodnutej odmeny zostáva nedotknutý a aplikuje sa na dobu, na ktorú bola zmluva dohodnutá ako doba riadneho splácania úveru, keďže dohodnuté úroky majú zmluvný základ. Pre spotrebiteľa je však nevýhodné, aby platil úroky až do zaplatenia istiny a dojednanie, ktorého obsahom je platenie dohodnutých úrokov až do zaplatenia istiny, jeho postavenie zhorší. Pokiaľ by totiž spotrebiteľ, ktorý sa pre svoju ekonomickú situáciu dostal s plnením splátok úveru do omeškania, musel v dôsledku vyhlásenia predčasnej doby splatnosti úveru platiť dohodnuté úroky až do úplného splatenia istiny, zaplatil by v konečnom dôsledku sumu neprimerane vysokú ako náhradu za poskytnutie peňazí. Dojednuté úroky predstavujú cenu peňazí za ich poskytnutie na vopred dohodnuté obdobie, to znamená, že jej výška musí byť stanovená v čase uzatvorenia zmluvy o úvere.

11. S názorom prezentovaným v rozhodnutí Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 5Cdo/42/2020 zo dňa 16.06.2020 sa následne stotožnili i ďalšie senáty dovolacieho súdu (napr. sp. zn. 2Cdo/115/2019, 8Cdo/237/2019, 8Cdo/135/2020, 9Cdo/24/2020, 8Cdo/221/2019, 2Cdo/241/2019, 5Cdo/46/2020), v dôsledku čoho možno tento právny názor ohľadom predmetnej právnej otázky považovať za ustálenú rozhodovaciu prax najvyššieho súdu.

12. S prihliadnutím na to, že súd prvej inštancie vychádzal z odlišného právneho názoru, jeho rozhodnutie v napadnutej časti vychádza z nesprávneho posúdenia veci.

13. Z obsahu spisového materiálu vyplynulo, že strany sporu dňa 20.11.2012 uzavreli úverovú zmluvu č. 18273, na základe ktorej poskytol žalobca žalovanému spotrebiteľský úver v sume 3.000 Eur s dojednanou výškou úrokovej sadzby 17,9% ročne a dojednaným dátumom konečnej splatnosti 10.11.2015. S prihliadnutím na uvedené odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti zamietnutia žaloby vo zvyšnej časti zaplataenia zmluvných úrokov po zosplatnení podľa § 388 CSP zmenil tak, že žalovanému uložil zaplatiť žalobcovi dojednané zmluvné úroky z istiny 2.004,26 eur od zosplatnenia, teda od 8.11.2013 až do zmluvne dojednanej splatnosti úveru, teda do 10.11.2015. V rozsahu, v ktorom sa žalobca domáhal zaplataenia úroku z úveru aj za čas po zmluvne dojednanom termíne konečnej splatnosti t.j. po 10.11.2015 s tým, že sa domáhal zaplataenia úroku z úveru neobmedzene až do zaplataenia, bolo dôvodným v tomto rozsahu, teda vo zvyšku zamietajúci výrok podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdiť.

14. O nároku na náhradu trov prvoinštančného i odvolacích konaní odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 2 v spojení s § 255 ods. 1 a § 256 ods.1 CSP a v konaní úspešnému žalobcovi priznal voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v celom rozsahu, o výške ktorej rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (§ 262 ods. 2 CSP).

15. Uvedený rozsudok bol v senáte prijatý pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je podľa § 421 CSP prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP). V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).